

[Stetter.]

kendt i dag med et nettoprocenttræk, mens forslagsstillerne går ind for et marginaltræk.

Dahlgaard-udvalget gennemgår i sin betænkning fra april måned i år de mest kendte skattetrækregler, og foruden de allerede nævnte: nettotrækprocent og marginaltræk, er det tabeltrækket, bruttoprocenttrækket, det kumulative skattetræk og endelig det summariske træk. Hver for sig har disse forskellige skattetrækregler deres fordele og deres ulemper, ikke mindst i retning af at opnå den bedst mulige overensstemmelse mellem forskudsskat og slutskat. Mange medlemmer i vor gruppe er tilhængere af tabeltrækket, men det er særdeles besværligt at arbejde med for de indeholdelsespligtige. Vi mener derfor trods alt, at den nuværende ordning er at foretrække. Skatteyderne kunne muligvis lære at leve med marginaltrækket, men vi og de skulle gennem meget, meget ondt forinden, og jeg advarer derfor, ikke mindst af hensyn til de psykologiske virkninger, en sådan gennemførelse af et nyt træksystem ville få. Der ville fremkomme nye fejl, nye angreb og nye forklaringer.

Marginaltrækket er en temmelig kompliceret ordning, som har visse fordele, men altså også store ulemper, og vi er parat til at se nærmere på begge dele i udvalget.

Forslagets punkt 3 er vi sympatisk indstillet over for. Allerede under debatten om indførelse af kildeskatten foreslog vi som bekendt en ordning administreret af banker og sparekasser. En tvungen administration gennem pengeinstitutterne og postgirokontoret rejser en række problemer, deri er jeg ganske enig med finansministeren, og vi kan acceptere og tage til efterretning, at finansministeren i et svar af 10. november til skatteudvalget har meddelt, at der er nedsat en arbejdsgruppe til at udrede spørgsmålet.

Jeg skal undlade ved denne lejlighed at komme ind på de vanskeligheder, som en tvungen ordning gennem pengeinstitutterne kan medføre. Jeg kan meget vel se, at det kan blive vanskeligt overhovedet at føre det ud i praksis, og hvis problemerne skulle vise sig så store, som jeg tror de er, er der jo altså også mulighed for, at man kan udbygge pengeinstitutternes multidata; det lader sig i hvert fald gennemføre.

Forslaget under nr. 4 skal ses i sammenhæng med den overgang til marginaltrækket, som forslagsstillerne anbefaler. Skulle dette forslag under nr. 4 realiseres, ville det rejse et hav af problemer, som kun vanskeligt lader sig løse. Forslaget bygger jo på, at man arbejder med et teknisk beregnet skattefradrag i indkomståret og derefter en ret til at fratrække personlige fradrag senere, det vil i praksis sige op til 1½ år efter, at udgiften er afholdt. Man skiller med andre ord beskatningen af indkomsten fra retten til at fradrage udgifter, som er fradragsberettigede. Og hvordan skulle nogen være i stand til f. eks. at tegne en livsforsikring, såfremt fradraget først kom året efter? Eller bygge eller erhverve et parcelhus eller påtage sig andre gældsforpligtelser? Det ville medføre et behov for en social service til en række skatteydere, som ikke hidtil har modtaget eller bedt om at få sociale ydelser. Og hvad med B-indkomsterne? Det rejser også en lang række spørgsmål. Vi mener ikke, at samfundet kunne leve med denne regel, uden at der samtidig skulle ske ændringer i en lang række andre love.

Vedrørende punkt 5 har folketingets skatteudvalg tidligere drøftet det ønskelige i at omlægge finansåret til kalenderåret. Skatteindtægterne gøres op for kalenderåret, og det ville selvsagt være praktisk, om det offentliges udgifter fulgte det samme mønster.

Kommunerne har foreslået en sådan ordning, og jeg forstår på finansministeren, at man arbejder med spørgsmålet. Der er vel ingen grund til at høre, hvor langt man er kommet, så længe dette arbejde er i gang. Vi er fortsat enige med forslagsstillerne i det sigte at nå frem til en omlægning af finansåret til kalenderåret, men det rejser jo en lang række overgangsvanskeligheder, og vi er ikke helt sikre på, om det er realistisk politik.

Endelig til sidst. Kildeskattesystemet fungerer endnu ikke tilfredsstillende. Vi mener imidlertid, man skal være varsom med at gennemføre for store omvæltninger, men skal give systemet en chance for at falde på plads og forbedre det i størst muligt omfang. Ethvert opkrævningssystem har skavanker, nøjagtig ligesom det nuværende har det. Opgaven må være at fjerne flest mulige af disse skavanker, og hertil vil vi